Пише: Данијел Цвјетићанин
недеља, 23 јул 2017 19:15

Фабрика аутомобила у Крагујевцу деценијама осцилира између „пословних подухвата столећа“ и „узрочника Долине глади“. Овога лета су се заоштриле противречности између капитала и рада. Дежурне птице злослутнице у домаћим медијима почеле су да најављују одлазак Фијата из Крагујевца. Злонамерни аналитичари сумњиче Фијат да жели да се повуче из Србије, па понижавајућим надницама практично подстиче штрајк и престанак производње у овој нашој фабрици.

ИНДУСТРИЈСКА ПОЛИТИКА Политичари, који су се, у предизборним периодима, гурали да приграбе заслуге за „довођење“ Фијата, сада не журе да нешто предузму. Као што не желе ни да извуку поуке о положају „земље периферије“ у евроатлантском глобалном поретку, иако је, узгред, свима постало јасно да су правила страног инвеститора – Фијата (да не води преговоре са радницима док траје штрајк), изнад закона Србије (да пословодство мора да преговара са штрајкачима).

Динкићева антилиберална „индустријска политика“, инспирисана инструкцијама евроатлантских саветника у време „довођења Фијата“ тек је добијала на замаху, а Вучић, тада још у опозицији, био је далеко од жеље да је прихвати са овим данашњим жаром и одушевљењем. У међувремену, изгледа да су се економски видици А. Вучића знатно променили (проширили?), па је Динкићева политика „довођења“ страних инвеститора, постала један од главних разлога и ослонца Вучићевог „поноса“. Чини ми се да је председник СНС-а чак поноснији на доведене инвеститоре, него на банкрот пред знатним делом пензионерске популације (на који је такође веома поносан). А овај банкрот је држава прогласила да би избегла банкрот пред банкама.

Пише: Данијел Цвјетићанин
недеља, 23 јул 2017 19:15

Пише: Данијел Цвјетићанин
недеља, 23 јул 2017 19:15